

Olgo tark ehk wärsind peas,
 Kerget meelt on rahwa seas:
 Näggi pimmes hobbust, weist,
 Kassi, karro ehk muud teist
 Pääbematla läks siis ärra,
 Teggi jutto, tõstis kārra,
 Mis ka teine kuuldes ussub,
 Mitto teist ka uskma kiusub;
 Wimalis ülle ma ja merre,
 Ülle linna, külla, perre
 Tõstwad rahwas tühja kārra:
 „Koddo-kāija nähtud ärra“:
 „Se ja se on isse näinud,
 „Kuida koolja koddo kāinud!“ —
 Se, kes sedda tõeks ussub,
 Surnut hauast wälja kiusub,
 Kus ta ammo muld ja põrm,
 Kergel meel siiski hirm. —
 Kes on ükskord ärralāinud,
 Polle tedda pärrast näinud
 Ellawalt, siin se mailm,
 Ellaw innimesse film! —
 Euggeja, sa tead siis,

Nenda on ma-ilma wiis:
 Regi polle waimulik,
 Keik on alles lihhalik;
 Tühja uskjad surewad
 Teised tagga tullemad,
 Selle mõtte jure jāwad,
 Mis naad wannadest siin nāwad!

Tallinna Toompä kirrifo wargusest.

Summalala suur sallaja wāggi, mis lihha-
 likko innimesse film ei nāe ja mõnnikord mõnda
 ei tahha nāhha, teeb kōik pimmedusse salla-
 jad asjad ikka üks kord arwalikkus, pea
 warrem, pea hiljem, mis innimenne kül pūab
 ärra warjata, olgo furjus ehk pahhandus,
 mis ial tahhes ja mis saggedašte ja ikka ma-
 ilmas on nähtud.

Wargus on üks hirmus tõ, ni suremas, kui
 wāhhemas asjas; agga pūhha-koja risuminne
 on ülle moistuse hirmus!